

Curtea Supremă de Justiție
D E C I Z I E

17 februarie 2021

mun. Chișinău

Colegiul Penal al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președinte

Iurie Diaconu,

Judecători

Liliana Catan, Ion Guzun,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, împotriva sentinței Judecătorei Cahul din 26 martie 2020 și deciziei Curții de Apel Cahul din 24 septembrie 2020, declarat de avocatul Eugen Grosu, în numele inculpatului

Guci Mihail XXXXXX.

<i>instanța de fond:</i>	<i>Termenul de examinare,</i> <i>21.02.2020 - 26.03.2020,</i>
<i>instanța de apel:</i>	<i>27.05.2020 - 24.09.2020,</i>
<i>instanța de recurs:</i>	<i>09.12.2020 - 17.02.2021.</i>

Asupra recursului menționat, Colegiul Penal

c o n s t a t ă:

1. Prin sentința Judecătorei Cahul din 26 martie 2020, cauza fiind examinată conform prescripțiilor din art. 364¹ Cod de procedură penală, Guci Mihail a fost condamnat în baza art. 201¹ alin. (2) lit. a) Cod penal la 2 ani închisoare, art. 201¹ alin. (2) lit. a) Cod penal la 2 ani închisoare, art. 349 alin. (1¹) Cod penal la 1 an închisoare și art. 320¹ alin. (1) Cod penal la 1 an închisoare.

În temeiul art. 84 Cod penal, prin cumul parțial al pedepselor aplicate, i-a fost stabilită pedeapsa definitivă de 4 de ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, începând din 26.03.2020.

De la inculpat s-au încasat în beneficiul statului cheltuielile judiciare în sumă de 1216 lei.

2. Instanța de fond a constatat că pe 18 ianuarie 2020, aproximativ ora 15.30, inculpatul Guci M., aflându-se la domiciliul comun din XXXXXX, XXXXXX, unde conlocuiește cu concubina sa Stoianov C., a.n. XXXX și copiii minori Stoianov C., a.n. XXXX, Guci I., a.n. XXXX și Guci I., a.n. XXXX, care, în corespundere cu art. 133¹ Cod penal, sunt membri de familie, fiind în stare de ebrietate alcoolică și acționând cu scopul de a-și manifesta dominanța sa în raport cu ceilalți membri ai familiei, a aplicat violență psihologică asupra membrilor familiei sale, manifestată prin intimidare în scop de impunere a voinței asupra concubinei sale Stoianov C., a numit-o pe ultima cu cuvinte necenzurate și a amenințat-o cu răfuială fizică în prezența copiilor minori Stoianov C., a.n. XXXX și Guci I., a.n. XXXX, a deteriorat în mod demonstrativ mai multe bunuri din domiciliu, inclusiv vesela de pe masă și sticlele de la ferestre. În continuarea realizării intenției sale infracționale, folosindu-se de vulnerabilitatea concubinei sale, care ținea în brațe copilul nou-născut Guci I., a.n. XXXX.XXXX, fără să conștientizeze pericolul la care este supus copilul din brațe, de față cu ceilalți copii minori care plângeau, a aplicat violență fizică asupra concubinei sale Stoianov C. și asupra fiicei minorei Guci I., manifestată prin aplicarea de lovituri cu un scaun, peste diferite părți ale corpului, prin ce i-a cauzat părții vătămate Stoianov C., potrivit raportului de expertiză judiciară nr. 202013D0008 din 11.02.2020, vătămări corporale neînsemnate, manifestate prin echimoză în regiunea articulației radio-carpale drepte, în centru - excoriație, pe coapsa dreaptă - echimoze, pe ambele gambe - echimoze, tumefiere și echimoză a articulației genunchiului stâng cu excoriații, iar victimei minore Guci I., a.n. XXXX.XXXX, i-a cauzat, potrivit raportului de expertiză judiciară nr. 202013D0009 din 30.01.2020, vătămări corporale neînsemnate, manifestate sub formă de echimoze cu edem și tumefacție în regiunea lombară și peretelui posterior toracic, prin ce le-a cauzat victimelor Stoianov C., a.n. XXXX, Stoianov C., a.n. XXXX, Guci I., a.n. XXXX și Guci I., a.n. XXXX prejudiciu material și moral.

Acțiunile inculpatului au fost încadrate în baza art. 201¹ alin. (2) lit. a) Cod penal, ca violență în familie, adică acțiunea intenționată comisă de un membru al familiei în privința altui membru al familiei, manifestată prin maltratare și intimidare în scop de impunere a voinței sau a controlului personal asupra victimei, acțiuni săvârșite asupra a mai multor membri ai familiei.

Tot el, pe 18 ianuarie 2020, aproximativ ora 15.50, aflându-se la domiciliul său din XXXXXX, XXXXXX, acționând cu scopul de a sista activitatea de serviciu a colaboratorilor de poliție ai IP Cantemir, Talpă G. și Derivolcov I., sosiți la fața locului la solicitarea lui Stoianov C., pentru documentarea unei fapte de violență în familie, intenționat, având un comportament agresiv și neadecvat, exprimând lipsă de respect față de colaboratorii de poliție, i-a înjurat pe aceștia și i-a amenințat cu răfuială fizică cu un motoferăstrău de model „Беларусь” pe care l-a pornit și s-a îndreptat spre aceștia, a opus rezistență fizică față de colaboratorii de poliție ai IP Cantemir, manifestată prin nesupunere, îmbrânciri și trageri de haine, împiedicând astfel colaboratorii IP Cantemir să-și exercite obligațiunile de serviciu.

Acțiunile inculpatului au fost încadrate pe art. 349 alin. (1¹) Cod penal, ca amenințarea și violența săvârșită asupra unei persoane cu funcție de răspundere, adică amenințarea cu vătămarea integrității corporale și a sănătății persoanei cu funcție de răspundere, în scopul sistării activității ei de serviciu în legătură cu participarea acestei persoane la prevenirea și curmarea unei fapte antisociale cât și aplicarea violenței

nepericuloase pentru viața și sănătatea față de persoana cu funcție de răspundere, în scopul sistării activității ei de serviciu în legătură cu participarea acestei persoane la prevenirea și curmarea unei fapte antisociale.

Tot el, pe 2 februarie 2020, aproximativ orele 16.30, cunoscând cu certitudine, că prin ordonanța de protecție adoptată la data de 23.01.2020 de către Judecătoria Cahul, a fost obligat pentru un termen de 3 luni de zile să părăsească temporar locuința comună din XXXXXX, XXXXXX, să stea departe de locul aflării concubinei sale Stoianov C., a.n. XXXX și copiii minori Stoianov C., a.n. XXXX, Guci I., a.n. XXXX și Guci I., a.n. XXXX, la o distanță de 200 m., excluzând și orice contact vizual cu victimele, precum și să nu contacteze telefonic cu aceștia, intenționat a ignorat măsurile de protecție stabilite, a venit la domiciliul situat în XXXXXX, XXXXXX, unde se aflau victimele violenței în familie Stoianov C., a.n. XXXX și copiii minori Stoianov C., a.n. XXXX, Guci I., a.n. XXXX și Guci I., a.n. XXXX, unde a inițiat un conflict cu concubina sa și a aplicat violență fizică și psihică asupra acesteia și asupra copiilor minori, prin ce a încălcat măsurile indicate în ordonanța de protecție.

Acțiunile inculpatului au fost încadrate în baza art. 320¹ Cod penal, ca neexecutarea măsurilor din ordonanța de protecție a victimelor violenței în familie, adică neexecutarea intenționată, cât și eschivarea de la executarea măsurilor stabilite de instanța de judecată în ordonanța de protecție a victimei violenței în familie.

Tot el, în continuarea acțiunilor sale criminale, pe 2 februarie 2020, aproximativ ora 16.30, aflându-se la domiciliul comun din XXXXXX, XXXXXX, unde conlocuiește cu concubina sa Stoianov C., a.n. XXXX, și copiii minori Stoianov C., a.n. XXXX, Guci I., a.n. XXXX și Guci I., a.n. XXXX, cu care în corespundere cu art. 133¹ Cod penal, sunt membri de familie, fiind în stare de ebrietate alcoolică și acționând cu scopul de a-și manifesta dominanța sa în raport cu ceilalți membri ai familiei, a aplicat violență psihologică asupra membrilor familiei sale, manifestată prin intimidare în scop de impunere a voinței asupra concubinei sale Stoianov C., a numit-o pe ultima cu cuvinte necenzurate și a amenințat-o cu răfuială fizică în prezența copiilor minori Stoianov C., a.n. XXXX și Guci I., a.n. XXXX, a deteriorat în mod demonstrativ mai multe bunuri din domiciliu, inclusiv vesela de pe masă și un telefon mobil de model „Orange Nova Start”. În continuarea realizării intenției sale infracționale, în prezența copiilor minori care plângeau, a aplicat violență fizică asupra concubinei sale Stoianov C., manifestată prin aplicarea de lovituri cu pumnii peste diferite părți ale corpului și cu o bucată de lemn peste cap și gât, prin ce i-a cauzat părții vătămate Stoianov C., potrivit raportului de expertiză judiciară nr. 202013P0019 din 03.02.2020, vătămări corporale neînsemnate, manifestate prin echimoză pe creasta nasului, pe suprafața laterală stângă a gâtului - excoriații, în jur echimoză, sectoare cu rănirea părului regiunea frontală, temporală pe stânga, prin ce le-a cauzat victimelor Stoianov C., a.n. XXXX, Stoianov C., a.n. XXXX, Guci I., a.n. XXXX și Guci I., a.n. XXXX, prejudiciu material și moral.

Acțiunile inculpatului au fost încadrate în baza art. 201¹ alin. (2) lit. a) Cod penal, ca violența în familie, adică acțiunea intenționată comisă de un membru al familiei în privința altui membru al familiei, manifestată prin maltratare și intimidare în scop de impunere a voinței sau a controlului personal asupra victimei, acțiuni săvârșite asupra a mai multor membri ai familiei.

Instanța a reținut că inculpatul a recunoscut în totalitate săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat examinarea cauzei pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, care dovedesc integral vinovăția ultimului.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont de prevederile art. 7, 61, 75 și 78 Cod penal, că inculpatul a comis două infracțiuni grave și două mai puțin grave, prin care au fost grav afectate relațiile sociale cu privire la solidaritatea familială, la integritatea corporală, sănătatea, integritatea fizică sau psihică, onoarea și demnitatea persoanei, substanța, integritatea sau potențialul de utilizare a bunurilor ori posesia asupra bunurilor, fiind aduse atingeri relațiilor sociale cu privire la autoritatea de stat, sub a cărei egidă acționează persoanele cu funcții de răspundere, care-și îndeplinesc datoria obștească, precum și relațiilor sociale cu privire la prevenirea neexecutării măsurilor stabilite de instanța de judecată, că infracțiunea prevăzută la art. 201¹ alin. (2) lit. a) Cod penal se pedepsește cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 180 la 240 de ore sau închisoare de la 1 la 6 ani, art. 320¹ Cod penal - muncă neremunerată în folosul comunității de la 160 la 200 de ore sau cu închisoare de până la 3 ani, art. 349 alin. (1¹) Cod penal - amendă în mărime de la 850 la 1350 unități convenționale sau cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 180 la 240 de ore, sau cu închisoare de până la 3 ani, că inculpatul a recunoscut integral vina și beneficiază de reducerea limitelor de pedeapsă conform art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, ca circumstanță agravantă fiind reținută condamnarea lui anterioară, inclusiv pentru acțiuni similare, precum și caracterul sistematic al comiterii infracțiunilor de către acesta și poziția părților vătămate, concluzionând că pedeapsa cu închisoare ar fi echitabilă și justificată de circumstanțele cauzei, ar duce la realizarea scopului de corectare și reeducare a inculpatului, de prevenire a săvârșirii de noi infracțiuni.

Astfel, instanța a conchis că prin reducerea limitelor de pedeapsă cu o treime, inculpatului urmează a-i fi stabilite pedepse pentru infracțiunea prevăzută la art. 201¹ alin. (2) lit. a) Cod penal – 2 ani închisoare, art. 349 alin. (1¹) Cod penal – 1 an închisoare, art. 320¹ Cod penal - 1 an închisoare, art. 201¹ alin. (2) lit. a) Cod penal – 2 ani închisoare, iar în temeiul art. 84 Cod penal, prin cumul parțial al pedepselor, a-i stabili pedeapsa definitivă de 4 ani închisoare.

3. Avocatul Victor Baran a declarat apel, solicitând casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatului să-i fie stabilită pedeapsă în baza art. 201¹ alin. (2) lit. a) Cod penal - 2 an închisoare, art. 201¹ alin. (2) lit. a) Cod penal - 1 an închisoare, art. 349 alin. (1¹) Cod penal - 6 luni închisoare, art. 320¹ alin. (1) Cod penal - 6 luni închisoare, în temeiul art. 84 Cod penal a-i stabili pedeapsa definitivă de 2 de ani închisoare, iar potrivit art. 90 Cod penal, a-i suspenda executarea pedepsei pe o perioadă de probațiune de 2 ani, conform art. 90 Cod penal.

Apelantul a invocat că instanța de fond nu a stabilit existența circumstanțelor atenuante – recunoașterea vinovăției, prezența a trei copii minori la întreținere, fiind reținută doar circumstanța agravantă – săvârșirea anterior a faptelor similare.

Totodată, în sentință lipsește motivarea privind neîntrunirea condițiilor de aplicare a prevederilor art. 90 Cod penal în privința inculpatului.

Or, motivarea poziției instanței de fond este una generală și subiectiv discriminativă, deoarece inculpatul a demonstrat căință sinceră, partea vătămată nu are pretenții față de acesta, se caracterizează pozitiv, nu are antecedente penale nestinse, a solicitat examinarea cauzei în procedură simplificată, ce confirmă atitudinea

conștiincioasă față de societate, împrejurări în care reeducarea lui este posibilă fără izolare de societate, cu aplicarea în privința lui a prevederilor art. 90 alin. (6) lit. c), c¹), d) Cod penal.

4. Potrivit deciziei Curții de Apel Cahul din 24 septembrie 2020, apelul a fost respins ca nefondat.

Instanța de apel a reținut că instanța de fond a individualizat corect pedeapsa aplicată inculpatului, aceasta fiind în corespundere cu prevederile art. 61, 75 Cod penal și just a ținut cont de faptul că acesta a comis infracțiuni mai puțin grave și grave, că infracțiunea prevăzută la art. 201¹ alin. (2) lit. a) Cod penal se pedepsește cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 180 la 240 de ore sau închisoare de la 1 la 6 ani, art. 320¹ Cod penal - muncă neremunerată în folosul comunității de la 160 la 200 de ore sau cu închisoare de până la 3 ani, art. 349 alin. (1¹) Cod penal - amendă în mărime de la 850 la 1350 unități convenționale sau cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 180 la 240 de ore, sau cu închisoare de până la 3 ani.

În același timp, prima instanță corect nu a reținut în calitate de circumstanță atenuantă recunoașterea vinovăției de către inculpat, deoarece cauza penală a fost judecată conform prevederilor art. 364¹ Cod de procedură penală.

Astfel, conform practicii judiciare naționale, dacă recunoașterea vinovăției de către inculpat a generat judecarea cauzei în procedura simplificată, în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, aceasta nu poate fi reținută ca circumstanță atenuantă, or, în caz contrar, acestei situații i se va atribui dublă valență juridică. Mai mult, pentru faptul că a recunoscut vinovăția și a solicitat judecarea cauzei penale în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, inculpatul a beneficiat de reducerea cu o treime din limitele pedepselor cu închisoare prevăzute pentru fiecare infracțiune în parte. Astfel, inculpatul deja a beneficiat de o reducere din pedeapsa stabilită pentru faptul recunoașterii vinovăției, prin prisma prevederilor art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, și, în acest caz, recunoașterea vinovăției nu poate fi recunoscută ca circumstanță atenuantă. Aceste împrejurări au fost constatate just de către prima instanță și poziția instanței de fond, în acest sens, este susținută de instanța de apel.

Prin urmare, sunt nefondate afirmațiile apărării că instanța de fond nu a reținut ca circumstanță atenuantă - recunoașterea vinovăției și faptul că cauza a fost judecată în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, soluția instanței de fond, în acest sens, fiind argumentată prin prisma normelor de drept material în vigoare, dezvoltate suficient în sentința atacată, fiind întărită cu probele administrate în cadrul judecării cauzei.

La fel, prima instanță corect a reținut prezența circumstanței agravante - faptul că inculpatul anterior a săvârșit alte acțiuni similare, aceasta fiind confirmată prin probele anexate la dosar. Potrivit cazierului contravențional, inculpatul în perioada de 4 ani a comis 14 contravenții, toate legate de manifestarea comportamentului violent, iar prin sentința Judecătorei Cahul din 25.04.XXXX a fost condamnat în baza art. 201¹ alin. (2) lit. a) Cod penal, la 160 ore muncă neremunerată în folosul comunității.

Deci, instanța de fond a determinat pe deplin toate circumstanțele importante și just a concluzionat asupra aplicării inculpatului a unei pedepse cu închisoarea.

Astfel, prin sentința Judecătorei Cahul din 25.04.XXXX, inculpatul a fost condamnat la muncă neremunerată în folosul comunității, însă, peste mai puțin de un

an, iarăși a săvârșit, deja un concurs de infracțiuni, inclusiv violență în familie. Deci, pedeapsa sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității aplicată inculpatului, nu a contribuit la realizarea scopului pedepsei penale și reeducarea acestuia, iar, acesta, în continuare, a manifestat un comportament violent față de membrii de familie, fiind imposibilă aplicarea în privința acestuia a unei pedepse mai blânde. Or, aplicarea unei pedepse mai blânde în asemenea situație, poate crea dispreț față de ea și să nu contribuie la corectarea inculpatului.

Totodată, se atestă că inculpatul are la întreținere trei copii minori și, inclusiv aceștia, sunt victime ale violenței în familie. Mai mult, în ambele cazuri de violență în familie, inculpatul a săvârșit acțiunile sale violente împotriva concubinei sale în prezența copiilor minori, prin ce le-a cauzat acestora suferințe psihice. Iar faptul că inculpatul are la întreținere trei copii minori, nu poate fi unul decisiv pentru a aplica în privința acestuia o pedeapsă mai blândă. Din contra, în ambele cazuri de violență în familie, și copiii minori sunt victime ale acțiunilor infracționale ale inculpatului, ceea ce denotă justetea soluției instanței de fond la aplicarea pedepsei.

Pe lângă aceasta, potrivit caracteristicii eliberate de către primarul localității, inculpatul este o persoană cu un caracter agitat, agresiv, deseori a încălcat ordinea publică și pune familia în situații de risc.

Deci, reieșind din caracterul violent al inculpatului, anume pedeapsa cu închisoare va contribui la restabilirea echității sociale perturbate prin infracțiunile săvârșite de acesta și va contribui la realizarea scopului pedepsei penale de reeducare a inculpatului.

În același timp, este imposibilă aplicarea în privința inculpatului a prevederilor art. 90 Cod penal, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei cu închisoare, care prescrie că dacă, la stabilirea pedepsei cu închisoare pe un termen de cel mult 5 ani pentru infracțiunile săvârșite cu intenție, instanța de judecată, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, va ajunge la concluzia că nu este rațional ca acesta să execute pedeapsa stabilită,

Or, inculpatul, în perioada de mai puțin de o lună, a săvârșit două infracțiuni grave și două infracțiuni mai puțin grave, săvârșind în total un concurs de patru infracțiuni. Mai mult, inculpatul a săvârșit al doilea episod de violență în familie, soldat cu nerespectarea ordonanței de protecție, cunoscând cu certitudine despre prohibiția de a se apropia de partea vătămată Stoianov C. Însă, inculpatul a ignorat această interdicție respectivă și, din nou, a aplicat în privința părții vătămate violența fizică și psihică, cauzând vătămarea integrității corporale, precum și prejudiciu material și moral.

Prin urmare, în astfel de împrejurări, va fi absolut rațională executarea de către inculpat a pedepsei cu închisoare stabilită, fiind juste concluziile primei instanțe.

Totodată, afirmațiile apărării că instanța de fond a stabilit pedeapsa inculpatului depășind limitele de pedeapsă prevăzute pentru săvârșirea infracțiunilor în speță au un caracter pur declarativ, fiind stabilit că prima instanță a aplicat pedeapsa inculpatului în limitele pedepselor prevăzute de Partea specială a Codului penal pentru infracțiunile săvârșite, ținând cont de prevederile Părții generale ale Codului penal și prevederile art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, aceasta fiind una echitabilă și justă, iar argumentele apărării nu sunt susținute prin probe concrete.

5. Avocatul Eugen Grosu a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea hotărârilor adoptate și dispunerea rejudecării cauzei în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Recurentul a invocat că pedepsele aplicate inculpatului sunt prea aspre. Or, instanțele de fond și de apel au omis circumstanțele atenuante – recunoașterea vinovăției, judecarea cauzei în procedură simplificată, prezența a trei copii minori la întreținere și au reținut doar circumstanța agravantă – săvârșirea anterior a unei fapte similare.

Instanțele au indicat în hotărârile atacate că, reieșind din personalitatea inculpatului, gravitatea infracțiunilor comise și faptul că acesta anterior a fost condamnat pentru săvârșirea faptelor similare, în privința lui nu poate fi stabilită altă pedeapsă decât închisoarea.

Totodată, instanțele nu au argumentat soluția privind imposibilitatea aplicării prevederilor art. 90 Cod penal în privința inculpatului și motivele din care acesta nu poate să beneficieze de suspendarea condiționată a executării pedepsei cu închisoarea.

Or, poziția instanțelor de fond și de apel privind stabilirea pedepsei este fondată doar pe concluzii generale, care sunt discriminative, deoarece inculpatul a demonstrat căință activă, iar partea vătămată nu are pretenții față de el, se caracterizează pozitiv, nu are antecedente penale nestinse, a solicitat examinarea cauzei în procedură simplificată, împrejurări ce confirmă atitudinea conștiincioasă a acestuia față de societate.

Astfel, reeducarea inculpatului este posibilă fără izolare de societate, cu aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, cu stabilirea termenului de probă de 2 ani, iar executarea reală a pedepsei cu închisoare prejudiciază nu doar personalitatea inculpatului, ci și starea materială a persoanelor aflate la întreținerea acestuia.

În drept, recursul este întemeiat pe *art. 427 CPP*.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar nominalizat pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

În primul rând, conform art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanță, dar doar în temeiurile prevăzute de lege.

Potrivit art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Conform art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens.

Însă, în recursul respectiv, în pofida prevederilor enunțate, nu este indicat niciun temei din cele nominalizate în art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, fiind omisă totalmente specificarea unor concrete erori de drept și argumentarea ilegalității hotărârilor contestate în acest sens (*pct. 5. din decizie*).

Circumstanțele enunțate denotă că recursul nu întrunește condițiile de conținut, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al avocatului cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica, și să se expună, apoi, asupra unor temeiuri neargumentate legal de recurent.

Ori, potrivit art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

Totodată, potrivit art. 432 alin. (2) pct. 1) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta nu îndeplinește cerințele de conținut.

În al doilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În sensul vizat și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept și clar definite (*pct. 5. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârilor atacate, inclusiv cele reproduse în pct. 2., 4. din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanțele de fond și de apel, legal și întemeiat au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept ale cauzei în latura pedepsei aplicate inculpatului, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, ținând corect cont de prevederile art. 7, 61, 75, 84 alin. (1) Cod penal, 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, conform căror la aplicarea legii penale se ține cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat și de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea penală. Pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. Persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. Inculpatul care a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoare. Dacă o persoană este declarată vinovată de săvârșirea a două sau mai multor infracțiuni fără să fi fost condamnată pentru vreuna din ele, instanța de judecată, pronunțând pedeapsa pentru fiecare infracțiune aparte, stabilește pedeapsa definitivă pentru concurs de infracțiuni prin cumul, total sau parțial, al pedepselor aplicate.

În consecutivitatea enunțată, instanțele just au concluzionat că, în cazul care inculpatul a recunoscut vina și s-a căit, a solicitat examinarea cauzei în procedura prevăzută de art. 364¹ Cod de procedură penală, dar circumstanțe atenuante nu au fost stabilite, a comis două infracțiuni mai puțin grave și două infracțiuni grave, anterior a fost condamnat pentru comiterea unei infracțiuni similare, este caracterizat negativ, în perioada de 4 ani a comis 14 contravenții legate de manifestarea comportamentului

violent, inclusiv față de membrii familiei, chiar și în prezența circumstanțelor atenuante invocate de recurent, suspendarea condiționată a executării pedepsei în baza art. 90 Cod penal, ar reprezenta o soluție de pedeapsă penală prea blândă, inechitabilă, inadecvată și disproporțională în raport cu gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, persoana inculpatului și a scopului pedepsei penale sub aspectul restabilirii echității sociale, corectării ultimului, prevenirii săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea lui, cât și a altor persoane.

Or, soluția instanțelor de fond și de apel este conformă și jurisprudenței naționale, potrivit căreia, instanțele urmează să asigure aplicarea măsurilor aspre de pedeapsă față de persoanele adulte care au săvârșit infracțiuni grave (*pct. 17 din Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție, nr. 8 din 11.11.2013, Cu privire la unele chestiuni ce vizează individualizarea pedepsei penale*).

Mai mult, afirmația recurentului că *instanțele nu au argumentat soluția privind imposibilitatea aplicării prevederilor art. 90 Cod penal în privința inculpatului și motivele din care acesta nu poate să beneficieze de suspendarea condiționată a executării pedepsei cu închisoarea*, nu are niciun suport legal, deoarece legea procesual-penală nu obligă instanța de judecată să motiveze neaplicarea prevederilor art. 90 Cod penal (*pct. 5. din decizie*).

Deci, pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatului în corespundere cu prevederile legale (*pct. 2., 4. din decizie*).

Pe lângă aceasta, recursul declarat, potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. 5. din prezenta decizie, este întemeiat doar pe critica modului în care instanțele au apreciat probele și circumstanțele cauzei în latura pedepsei aplicate inculpatului.

Însă, pornind de la relevanțele art. 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea probelor și circumstanțelor cauzei în latura pedepsei penale în alt sens decât cel pe care îl propune avocatul este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar, la fel, este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în recursul nominalizat au constituit deja obiect de examinare în instanțele de fond și de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 2. – 5. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor pricinii care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița c. Moldovei*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanțele de fond și de apel nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că hotărârile atacate cuprind motivele pe care se întemeiază soluția, că s-au aplicat inculpatului pedepse individualizate conform prevederilor legale, și că recursul ordinar este vădit neîntemeiat.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce este vădit neîntemeiat, recursul de pe rol urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul Penal,

d e c i d e:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Eugen Grosu, împotriva sentinței Judecătoriei Cahul din 26 martie 2020 și deciziei Curții de Apel Cahul din 24 septembrie 2020, în privința inculpatului Guci Mihail XXXXX, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, fiind pronunțată integral la 12 martie 2021.

Președinte

Iurie Diaconu

Judecători

Liliana Catan

Ion Guzun